

தாமோதரோட மேட்ச் பண்ணி பங்குறதில் என்ன கஷ்டம்..."

"சிவகாமி... நாம ரெண்டு பேருமே இவங்களோட விருப்பத்துக்கு மட்டுமே முதலிடம் கொடுத்து இவங்க காதலுக்கு பச்சைக்கொடி காட்டிட்டோம்... ஒருவேளை ஜாதக ரீதியா ரெண்டு போக்கும் பொருத்தம் இல்லாம இருந்தா அதுக்கப்புறம் உன்னோட மனசு இந்தத் திருமணத்துக்கு சம்மதிக்குமா?"

"ஏன் எதிர்மறையா நினைக்கறீங்க...? பொருத்தமெல்லாம் நிச்சயமா இருக்கும்... ரெண்டு பேரோட மேரேஜ் லைஃப் எப்படி இருக்கும்ன்னு மேலோட்டமா பார்த்து சொல்லுங்க போதும்..."

தலையசைத்தார் மருதாசலம்....

"ஒக்கே... நான் பார்த்து சொல்றேன்... மோனிஷா... நீ தாமோதர் கிட்டே உன்னோட ஹாராஸ்கோப்பை கொடுத்துவிடுமமா..."

"சரி அங்கிள்..."

உற்சாகத்தோடு தலையை ஆட்டினாள் மோனிஷா.

தன் தலையில் தானே மண்ணை அள்ளிப் போட்டிருக்கிறாள் என்பதை மோனிஷா அந்த நிமிஷம் அறிந்திருக்கவில்லை.

ஜீப்பை கடை வீதிக்குள் விரட்டினார் பிரேமநாத்.

அவருக்கு இடது புறம் திவாரி உட்கார்ந்திருந்தார்.

கடைத்தெரு நெரிசலில் ஜீப் தேர் உலா மாதிரி மெதுவான வேகத்தில் ஊர்ந்தது.

திவாரி கேட்டார்.

"இந்த ஒத்தைச் செருப்பு உபயோகமான க்ளூவன்னு நினைக்கிறீங்களா சார்...?"

"கண்டிப்பா..."

"இந்த செருப்பை வெச்சு அந்தப் பெண் யாருன்னு கண்டுபிடிச்சிட முடியுமா...?"

"முடியும்தான் எனக்குள்ளே நம்பிக்கை இருக்கு... முதல்ல இந்தச் செருப்பு அந்தப் பொண்ணோடதுதானாங்கற சந்தேகம் இருந்தது.... சைஸை வெச்சு அந்தப் பொண்ணோட செருப்புத்தான்னு பாதி முடிவுக்கு வந்தோம்... அடுத்த கான்ஸ்டபிள் தேடி எடுத்துத் தந்த இந்த ஒத்தைச் செருப்பை பாரன்சிக் லேபுக்கு அனுப்பி... செருப்பில் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் திட்டத்திட்டாய்க் காய்க்கு கிடக்கும் உள்ளங்கால் வியர்வைத் துணுக்குகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து... செருப்பு அந்தப் பெண்ணோடதுதான்னு நூறு சதவீதம் உறுதிப்படுத்திக்கிட்டோம்."

"கொலையாளி கொலையை வேற எங்கோ பண்ணியிருக்கான்... பாடியை காரில் தாக்கிப் போட்டு அந்த ரயில்வே ட்ராக்குக்கு கொண்டு வந்திருக்கான்... ஆள் அரவம் இல்லாத அந்தப் பகுதியில் வெச்சு டிரஸ், நகைகள், இத்யாதிகளை ரிமூவ் பண்ணி யிருக்கான்... என்னதான் ஆள் அரவம் இல்லாத இடம்ன்னாலும் அவனுக்குள்ளே பதட்டம் இருந்திருக்கும்... ஒரே ஒரு செருப்பு மட்டும் காருக்குள்ளிருந்து கீழே விழுந்ததைப் பதட்டத்தில் அவன் கவனிச்சிருக்க மாட்டான்..."

“யூவார் எக்சாட்லி கரெக்ட்...”

“இந்தச் செருப்பு எந்த விதத்தில் நமக்கு... “வேற எங்கெல்லாம் பாட்டா ஷோ ரும் அந்தப் பொண்ணை அடையாளம் காட்ட இருக்கு...?”

“இது புது செருப்பு... நாலஞ்சு நாளைக்குள்ளதான் அந்தப் பொண்ணு வாங்கியிருக்கு... விலை லேபிள் கூட டேமேஜ் ஆகாம இருக்கு...இந்த ப்ரைஸ் லேபிள்தான் நமக்கு உதவிப் போகுது...”

பி.எஸ்.சி. பேட்டா மெருன் நிறத்தில் அச்சிடப்பட்டு இருந்த அந்த சிறிய ஸ்டிக்கரில் ஓரத்தில் பால்பாயிண்ட் பேனாவினால் விலை கிறுக்கப்பட்டு இருந்தது.

அந்த பாட்டா ஷோரூமின் ஓரமாப் ஜீப்பை நிறுத்தினார் ப்ரேம்நாத்.

இருவரும் உள்ளே சென்றார்கள்.

ஏசி ஜில்லிப்பில் இருந்தது ஷோ ரும்.

ஸேல்ஸ்மென் ஒருவர் அவர்களை நெருங்கி வந்தார்...

“வாடு கேன் ஐ டீ பார் யூ ஸார்...?”

ப்ரேம்நாத் சுருக்கமாக விபரத்தை சொல்லி அந்தச் செருப்பைக் காட்டினார்.

“செருப்பிலிருந்த ஸ்டிக்கரில் பாட்டான்னு போட்டிருந்ததால முதல்ல இந்த மெயின் ஷோரூமுக்கு வந்தோம்.... இந்தச் செருப்பு இங்கே ஸேல் ஆனதான்னு உங்களால் சொல்ல முடியுமா...?”

“இங்கே விற்பனை ஆன செருப்பை என்னால ஐடென்டிஃபை பண்ணி சொல்ல முடியும்... ஆனா இந்த செருப்பு இந்த ஷோ ரூம்ல வாங்கப்படலை...”

“இந்தச் செருப்பை எந்த பாட்டா ஷோ ரூமிலும் வாங்கியிருக்க வாய்ப்பில்லை ஸார்...”

“வாட் டீ யு மீன்...? பாட்டான்னு ப்ரைஸ் ஸ்டிக்கர் செருப்பு மேல ஒட்டியிருக்கே...?”

“பிஎஸ்ஸி பாட்டான்னு போட்டிருக்கு... இது ஓரிஜினல் பாட்டா இல்லை... அநேகமா எல்லா ஷூ மார்க்கெட்டிலும் இந்த வகை செருப்புகள் கிடைக்கும். விசாரிக்கறதுன்னு வந்துட்டா அத்தனை கடைகளையும் அலசிப் பார்க்கறதைத் தவிர வேற வழியில்லை...”

சோர்வான பார்வையில் அந்த ஸேல்ஸ் மேனை ஏறிட்டார் ப்ரேம்நாத்.

“அது ரொம்ப டீடியஸ் ஜாப் ஆச்சே...”

“வேற வழியில்லை ஸார்...”

சொன்ன ஸேல்ஸ் மேன்... சட்டென்று பிரகாசமாகி வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டார்.

“சர்ச்சிங் சுலபமாகறதுக்கு ஒரே ஒரு வாய்ப்பு இருக்கு...”

“எப்படி...?”

“இந்த ஸ்டிக்கர் டிசைன்...! இது மாதிரி டிசைன்ல யார் ஸ்டிக்கர் வெச்சிருக்காங்கன்னு சில சமயம் கடைக்காரர்களுக்கு தெரிஞ்சிருக்கலாம்... அசோஷியேஷன் மீட்டிங்கில் அடிக்கடி சந்திச்சப்பாங்க... சில பேர் தங்களுக்குள்ளே ஸேம்பிளிங்ஸ் பரிமாறிப்பாங்க... நீங்க முயற்சி பண்ணிப்பாருங்க ஸார்...”

தலையசைத்த ப்ரேம்நாத் கேட்டார்.

“உங்க இன்பர்மேஷனுக்கு ரொம்ப தாங்க்ஸ்... கடைசியா ஒரே ஒரு தகவல் மட்டும் சொல்லுங்க...”

“என்ன தகவல் ஸார்...?”

“ஸ்டிக்கர்ல விலை கிறுக்கலா எழுதியிருக்கு... இந்த செருப்பு என்ன விலை இருக்கும்...?”

செருப்பை வாங்கி மேலும் கீழும் பார்த்த அந்த ஸேல்ஸ் மேன் சில விநாடிகள் கண்ணை மூடிக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்துவிட்டு தீர்க்கமான குரலில் சொன்னார்.

“நிச்சயமா இந்தச் செருப்பு முன்னுத் தைம்பது ரூபாய்க்கு குறையாம இருக்கும்...”

அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு வந்தார்கள் ப்ரேம்நாத்தும் திவாரியும்.

“திவாரி... இந்த செருப்பை வெச்சு விசாரிக்கணும்ன்னா ஒரு டீம் ஃபார்ம் பண்ணி சிட்யின் நாலா திசைகளிலும் அனுப்பனும் போலிருக்கே...?”

“ஷார்ட் கட்ல நாம ஒரு முயற்சி பண்ணிப் பார்க்கலாம் ஸார்...”

“என்ன முயற்சி...?”

ப்ரேம்நாத் கேட்க - திவாரி புன்னகைத்தார்.

“அது உங்களுக்கே தெரியும் ஸார்... அந்த நோக்கத்தில்தான் நீங்க ஸேல்ஸ்மேன்கிட்டே செருப்பின் விலையைக் கேட்டீங்க... காஸ்டலியான செருப்பை அந்தப் பொண்ணு வாங்கியிருக்கு... நிச்சயமா ஓரளவுக்கு டீஸண்ட்டான பெரிய ஷோரூமுக்குத்தான் போயிருக்கணும்.. அதனால நாம ரேண்டமா பெரிய கடைகளை அலசிப் பார்க்கலாம்...”

திகில் நாவல் - 48

“குட்...”

அவரைப் பாராட்டிய ப்ரேம்நாத் ஜீப்பின் ஸ்டியரிங்கைப் பிடித்தார்.

தேர்ந்தெடுத்த ஷோரூம்களை ஒரு ரவுண்ட் வந்தார்கள்.

கஸ்தூரிபாய் நகர் அருகே இருந்த அந்த ஷோரூமில் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கும் போது - லஞ்ச் முடித்துவிட்டு அப்போதுதான் வந்திருந்த கடை உரிமையாளர் குறுக்கிட்டார்.

“அந்த ஸ்டிக்கரை கொஞ்சம் காட்டுங்க.”

திவாரி அவரிடம் செருப்பை நீட்டினார்.

கடை ஒனர் சொன்னார்.

“இது கந்தமனோகரரோட ஷோரூமில் வாங்கின செருப்பு...”

“கந்தமனோகர் யாரு...? எங்கிருக்கு அவரோட ஷோரூம்...?”

“ஷோரூம் திருவான்மியூரில் இருக்கு...”

“அங்கேதான் வாங்கியிருப்பாங்கன்னு எப்படி இவ்வளவு உறுதியா சொல்றீங்க...? ஸ்டிக்கர் டிசைனை வெச்சா...?”

“அதுமட்டுமில்லை இன்ஸ்பெக்டர்... இது கந்தமனோகர் கடையில் வாங்கின செருப்பு தான்னு அடிச்ச சொல்ற மாதிரி க்ளூ இந்த ஸ்டிக்கர்ல இருக்கு...”

“என்ன அது...?”

“கிறுக்கலான ஸ்டிக்கர் மேல விலை எழுதியிருக்கு பார்த்தீங்களா?”

“ஆமா விலை தெளிவா தெரியலை... முன்னுத்தைம்பது ரூபாய்க்கு மேல இருக்கும்ன்னு பாட்டா கடையில் சொன்னாங்க...”

திகில் நாவல் - 49

“எக்ஸாக்ட்டா இந்தச் செருப்போட விலை முன்னுத்தி எண்பத்தைந்து ரூபாய் ஐம்பது பைசா... எப்படி சொல்றேன்னு யோசிக்கிறீங்களா...? ஸ்டிக்கரின் ஓரத்தில் சில ஆங்கில எழுத்துக்கள் இருக்கு பார்த்தீங்களா...? அது அந்தந்த கடைக்காரர்களுக்கு மட்டுமே தெரிஞ்சு கோட் வேர்ட்... இந்த கோட்வேர்டை வெச்சு செருப்பைக் குறைந்த பட்சம் எவ்வளவு ரூபாய்க்குத் தரலாம்ன்னு கடைக்காரங்களும் அவங்கவங்களுக்குன்னு ஒரு பிரத்யேக கோட் வேர்டு முறையை உபயோகப்படுத்துவாங்க... இந்த ஸ்டிக்கரில் உபயோகப்பத்தியிருக்கும் கோட்வேர்டு என்னோட கடையில் நான் உபயோகப்படுத்த முறையில் எழுதப்பட்டு இருக்கு...”

“யு மீன்... அந்த கந்தமனோகர்... உங்களோட கோட் வேர்டு முறையைத்தான் உபயோகப்படுத்தறாரா...?”

“ஆமா... காரணம்... நாலஞ்சு வருஷத்துக்கு முன்னால அவன் என் கடையில் ஸேல்ஸ்மேனா வேலை செஞ்சிட்டிருந்தான். தனியா கடை ஆரம்பிச்சு நல்லா மேல வந்துட்டான். கடை நிர்வாகம் பூராவும் என்னோட ஸ்டைல்லதான் பண்ணான்... மரியாதையான பையன்... அப்பப்போ வந்து என்னைப் பார்த்துட்டுப் போவான்...”

“அந்த கந்தமனோகரின் கடை முகவரியைச் சொல்லுங்க...”

அவர் சொல்லச் சொல்ல திவாரி தனது பாக்கெட் நோட்டில் குறித்துக் கொண்டார்.

அடுத்த பத்தாவது நிமிஷத்தில் - கந்தமனோகரின் கடையில் இருந்தார்கள்.

“இந்த செருப்பை நாங்கதான் ஸார் ஸேல் பண்ணினோம்...”

“வாங்கிட்டுப்போன பொண்ணை உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கா...?”

ப்ரேம்நாத் கேட்டதும் - கந்தமனோகர் ஸேல்ஸ்மேன்களைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டார்.

“இந்த பீஸ் யாருப்பா எடுத்துப் போட்டது...?”

அந்த இருபத்தி மூன்று வயது இளைஞன் முன்னால் வந்தான்.

“நான்தான் ஸார்... அந்த கேரி பேக் கேட்டு வந்திருக்காங்களா...?”

“கேரி பேகா...?”

“அந்தப் பொண்ணு கேரி பேகை மறந்து வெச்சிட்டுப் போயிடுச்சு ஸார்... நான் எடுத்து முதலாளி கிட்டே தந்திருக்கேன்...”

கந்தமனோகர் தலையசைத்தார்.

“ஆமா... இந்தப் பையன் ஒரு பேக் கொடுத்தான்.”

திவாரி பரபரத்தார்.

“அந்த பேகைக் குடுங்க...”

கந்தமனோகர் கவுண்ட்டரை நோக்கி செல்ல - ப்ரேம்நாத் இந்த இளைஞனை விசாரித்தார்.

“அந்தப் பொண்ணு எப்படி இருந்தா...?”

“நல்ல ஃபேரா இருந்தது ஸார்...”

“இதுக்கு முன்னால அந்தப் பொண்ணை நீ பார்த்திருக்கியா...? ஐ மீன்... இந்தக் கடைக்கு அந்தப் பொண்ணு ரெகுலர் கஸ்டமரா...?”

“இல்லை ஸார்...”

“செருப்பு வாங்கினதுக்கு பில் போட்டிருப்பீங்களே... இந்த பில்லில் பேரோ அட்ரேசோ இருக்கும் இல்லையா...?”

“கஸ்டமர் கேட்டால் ஒழிய பில்லில் பேர் எழுத மாட்டாங்க ஸார்... எங்க அக்கவுண்ட் டிங்காக அயிட்டம் பேரும் விலையும் மட்டும்தான் பில்லில் இருக்கும்...”

அவன் சொன்ன விநாடி -

கந்தமனோகர் அந்த கேரி பேகை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

அதை வாங்கி கண்ணாடிக் கேஸின் மேல் அதிலிருந்த பொருட்களைக் கொட்டினார் ப்ரேம்நாத்.

நாப்கின் பொட்டலம் ஒன்று உதிர்ந்தது. அரை டஜன் லேடீஸ் கர்ச்சீப் - ஸ்டாப் வொரியிங் அண்ட் ஸ்டார்ட் லிவிங் - என்ற ஆங்கில புத்தகம். அதைத் தவிர நீள் செவ்வக சைசில் ஒரு சிந்தெட்டிக் விசிட்டிங் கார்டு.

விசிட்டிங் கார்டை ஆர்வத்தோடு கையில் எடுத்தார் ப்ரேம்நாத்.

ஆர்.பரிமளா.

என்ற பெண்ணின் பெயர் விசிட்டிங் கார்டில் தெரிந்தது.

சாயந்தரம் ஐந்தரை மணி.

தாமோதர் தன்னுடைய பர்சனல் கம்ப்யூட்டரில் பிசினஸ் சம்பந்தமான ஒரு

திகில் நாவல் - 52

கடிதத்தை டைப் செய்து முடித்தபோது - இன்ட்டர்காம் அவனைக் கூப்பிட்டது.

ஹீ...

ஹீ....

ஹீ....

ரிசீவரை எடுத்தான்.

“ஹலோ...”

மறுமுனையிலிருந்து அவன் அப்பா மருதாசலத்தின் குரல் கேட்டது.

“தாமோதர்... பிசியா இருக்கியா...?”

“என்ன விஷயம்...? சொல்லுங்க...”

“நீ உடனே என்னோட ரூமுக்கு வரணும்...”

“என்னப்பா உங்க குரல் ஒரு மாதிரி இருக்கு...? எனி திங் ராங்...?”

“ஆமா தாமோதர்... ஒரு தர்ம சங்கடமான நிலைமை இப்ப உருவாகியிருக்கு...”

“வாட் டூ யு மீன்?”

“ரூமுக்கு வா நான் விபரமா சொல்றேன்...”

தாமோதர் குழப்பத்தோடு ரிசீவரைச் சாத்திவிட்டு பி.சி.யின் மெயின் சுவிட்சை அணைத்தான்.

திரை வெறுமையாகிப் போக - அந்த அறையிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

ஹால் டிவியில் சிவகாமி ஒரு பெண்கள் நிகழ்ச்சியை ஆர்வமாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஹாலைக் கடந்து மாடிப் படிகளில் தடதடத்தான் தாமோதர்.

திகில் நாவல் - 53

ப்ளஷ் டோர் கதவில் மெலிதாய் சப்தம் எழுப்பினான்.

டொக்...

டொக்...

டொக்...

“கமின் தாமோதர்...”

தட்டியது அவனாகத்தான் இருக்கும் என்று அனுமானத்தோடு குரல் கொடுத்தார் மருதாச்சலம்.

ஹைட்ராலிக் விசையை எதிர்த்துக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே பிரவேசமானான் தாமோதர்.

கண்ணாடியைக் கழற்றி மேஜையின் மேல் வைத்திருந்த மருதாச்சலம் கவலை இருட்டில் சிக்கியிருந்த முகத்தோடு அவனைப் பார்த்தார்.

“உக்காரு தாமோதர்...”

அவன் அவருக்கு எதிரீ இருக்கையை ஆக்ரமித்துக் கொண்டே கேள்விக்குறி பார்வையை வீசினான்.

“என்ன பர்ச்னை அப்பா...”

“மோனிஷாவோட ஜாதகத்தை நீ கொண்டு வந்தியே... அதில்தான் பிரச்னை...”

அவர் சொன்னதும் - தாமோதரின் முகத்திலும் கவலையின் நிழல்கள் நீளமாய்ப் படர ஆரம்பித்தது.

“அதில் என்ன பிரச்னை...? எங்க இரண்டு பேரோட ஜாதகமும் மேட்ச் ஆகலையா...?”

“மேட்சிங்கில் எந்த பிரச்சனையும் இல்லை... பத்துக்கு ஒன்பது.”

“அப்புறம் என்னப்பா...? மேட்சிங் எப்படி இருக்குமோன்னு பயப்பட்டோம்... எப்படி இருந்தாலும் எனக்குக் கவலை இல்லை... ஆனா அம்மாவோட மனசில் லேசா உறுத்தல் ஏற்படும். அப்படி எதுவும் உறுத்தல் ஏற்பட்டுடக் கூடாதேங்கற பயம்தான் இருந்தது... இப்போ அந்தக் கவலைக்கே இடமில்லாமல் போயிடுச்சு...”

“அதையெல்லாம் தூக்கி சாப்பிடற மாதிரி பெரிய அதிர்ச்சி மோனிஷாவின் ஜாதகத்தில் இருக்கு...”

“விளக்கமா சொல்லுங்கப்பா...”

“உன் மனசை திடப்படுத்திக்க... மோனிஷாவுக்கு ஆயுள் பலம் குறைவா இருக்கு...”

“யூ மீன்...?”

“இன்னும் மூணு மாசம் தான் அவ உயிரோட இருப்பா... கரெக்டா சொல்லப் போனா எண்பத்தெட்டு நாட்கள்... இந்த எண்பத்தெட்டு நாட்களுக்குள் அவளுக்கு எராளமான கண்டங்கள் இருக்கு... அந்த கண்டங்களில் எதிலாவது ஒண்ணில் அவ உயிரை விடப் போறா...”

ஆயிரம் வோல்ட்டேஜ்களில் மின்சாரம் பாய்ந்த மாதிரி நிமிர்ந்தான் தாமோதர்.

“அப்பா...”

“காம்புவன் தாமோதர்... இங்கே பார்த்தியா... இந்த இடத்தில் ராசிநாதன் நீச்சத்தில் வந்து நிக்கறான்.”

மோனிஷாவின் ஜாதகத்தில் குறிப்பிட்ட இடத்தை சிவப்பு மசியால் வட்டமிட்டுக் காட்டினார் மருதாச்சலம்.

தாமோதர் பதைபதைப்போடு மறுத்தான்.

"நெவர்... அப்படி இருக்காது... என்னோட மோனிஷா நூறு வருஷம் வாழ்வா... நீங்க சரியா கால்குலேஷன் போடலை... உங்க கால்குலேஷனில் ஏதோ தப்பிருக்கு..."

"உணர்ச்சி வசப்பட்டு கத்தாதே தாமோதர்... நான் காலையிலிருந்து திருப்பித் திருப்பி நூறு தடவையாவது கணக்கை சரி பார்த்துட்டேன்... என்னோட கணிப்பைப் பத்தி உனக்கு நல்லாத் தெரியுமே... நான் என்னிக்குமே கணக்கில் தவறியதில்லை... அடுத்த பிரதமர் யாருங்கறதில் இருந்து... இந்த வருஷம் எப்போவெல்லாம் மழை பெய்யுங்கறது வரை எத்தனையோ கணிப்புகளை முன்கூட்டியே துல்லியமா சொல்லியிருக்கேன்... மோனிஷா நாட்களை எண்ணி கிட்டிருக்காங்கறது கசப்பான உண்மை..."

உறைந்து போய் உட்கார்ந்திருந்த இவனைப் பார்த்துத் தொடர்ந்தார் மருதாசலம்.

"இப்போ நீ உன்னோட கல்யாண விஷயத்தை மறுபரிசீலனை பண்ண வேண்டிய கட்டம் தாமோதர்..."

தட்டென்று நிமிர்ந்தான் தாமோதர்.

"எ... என்ன சொல்றீங்க...?"

"மோனிஷாவைக் கல்யாணம் பண்ணி கிட்டா மூணை மாசத்தில் நீ ஒரு விடோயரா இருப்பே..."

"அதுக்காக...? அதுக்காக...? நோ... நெவர்... இந்த ஹாராஸ்கோப் பிதற்றலுக்காக நான் தடம் புரண்டேன்னா என்னோட காதல் அர்த்தமில்லாதது... பொய்யானது... மோனிஷா ஒரே ஒரு நாள்தான் வாழ்வாள்னா

கூட நான் அவளை அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில் கல்யாணம் பண்ணிக்க தயாராய் இருப்பேன்..."

"அப்படின்னா மோனிஷா சொற்ப நாட்களில் உயிரை விடப் போற விட்டில் பூச்சின்னு தெரிஞ்சதுக்கப்பற்றும் அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிகிட்டு உன்னோட வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக்கப் போறியா...?"

"நான் உயிருக்கு உயிரா காதலிக்கிற மோனிஷாவின் வாழ்க்கையே அஸ்தமிக்கப் போகுது... சாகும் போதாவது அவ நிறைஞ்ச மனசோட சாகட்டுமேப்பா... என்னோட முடிவில் எந்த மாற்றமும் இல்லை..."

"தாமோதர்...? ஆர் யூ ஷ்யூர்...?"

"எஸ்... கூடிய சீக்கிரம் மோனிஷாவை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன். ஒருக்கால் உங்க ஜோதிடம் உண்மையா இருந்தா அவளோட கடைசி நாட்களை இனிப்பில் தடவின நிமிஷங்களா மாத்தப் போறேன்..."

"அப்பா... தயவு செஞ்சு நீங்க இந்த விஷயத்தை மோனிஷாகிட்டேயோ... அம்மா கிட்டேயோ சொல்ல வேண்டாம்... அவங்க ரெண்டு பேருமே ரொம்ப எமோஷனலான் பெண்கள்... அவங்களால இந்த அதிர்ச்சியான தகவலைத் தாங்கிக்க முடியாது..."

மவுனமாய்த் தலையை மட்டும் அசைத்தார் மருதாசலம்.

விரக்தியில் தோய்ந்த முகத்தோடு தாமோதர் அறையை விட்டு வெளியேற முயன்றபோது பரபரப்பாய் அறைக்குள் நுழைந்தாள் சிவகாமி.

“என்னங்க... என்ன ஆச்சு...?”

அவனைக் குழப்பத்தோடு இருவரும் பார்த்தார்கள்.

“ஏன் சிவகாமி... பதட்டமா வர்றே...?”

“மோனிஷா மனசு நோகும்படி ஏதாவது பேசினீங்களா...?”

“என்ன சொல்றே...?”

“மோனிஷா நம்ம வீட்டுக்கு வந்திருந்தா. நீங்க ரெண்டு பேரும் மேலே பேசிட் டிருக்கிங்கன்னு சொன்னதும்... மேலே வந்தா... வந்த கொஞ்ச நேரத்தில் புடவை முந்தானையால் வாயைப் பொத்தி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதுகிட்டே வீட்டை விட்டே போயிட்டா... என்ன ஏதுன்னு நான் விசாரிச்சுப் பார்த்தேன்... என்கிட்டே கூட சரியா முகம் குடுத்துப் பேசாம கேவிக் கேவி அழுதுட்டே அவ போயிட்டா... நீங்க ரெண்டு பேரும் அவ கிட்டே என்ன சொன்னீங்க...?”

தாமோதர் மருதாசலத்தின் முகத்தை ஊடுருவலாய்ப் பார்த்தான்.

அவர் சலனமில்லாமல் நின்றிருக்க -

உறுமினான்.

“அப்பா... எனக்கு உங்க மேல சந்தேகமா இருக்கு...”

“என்னடா உளர்றே...?”

“வந்து உங்ககிட்டே பேசிக்கறேன்... மோனிஷாவுக்கு மட்டும் ஏதாவது ஆச்சுன்னா நான் உங்களை சுமமா விட மாட்டேன்...”

சொல்லிக் கொண்டே வேகமாய் அந்த அறையை விட்டுப் பாய்ந்தான் தாமோதர்.

திகில் நாவல் - 58

வேக ஓட்டத்தில் ஹாலைக் கடந்து போர்டிகோவில் நின்றிருந்த சியாராவின் இக்னீஷியனை உசுப்பினான்.

லேசாய்க் கனைத்துவிட்டு எஞ்சின் உயிர் பெற்றது.

ஆக்சிலேட்டரை அழுத்த - ராட்சத வேகத்தில் கார் சாலையைத் தொட்டது.

டயர்கள் தேய திருப்பங்களில் வழக்கிச் சென்ற கார் - மெயின் சாலை டிராபிக் சிக்னல்களில் திணறியது.

தாமோதர் பொறுமையிழந்த முகத்தோடு காரைச் செலுத்தினான்.

போக்குவரத்தால் இருபது நிமிஷங்கள் தத்தளித்து அந்த மீடியம் ரக டெரஸ் வீட்டின் முன்னால் ஓய்ந்தது கார்.

காரின் கதவைப் படிசென்று திறந்து கொண்டு இறங்கினான் தாமோதர்.

காம்பவுண்ட் கதவின் தாளை விலக்கிவிட்டு விரித்தான்.

எண்ணெய் இல்லாத் கதவு கிறீச்சென்று முனகியது.

முகப்புக் கதவை தொட்டு காலிங் பெல்லை அழுத்தினான்.

ரார்ரார்....

ரார்ரார்....

ரார்ரார்....

ரார்ரார்....

உள்ளே சப்தம் அலறலாய் சிதறியது.

கதவைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தான் அந்தப் பெண். கறுப்பு நிற நைட்டியில் இருந்தாள்.

திகில் நாவல் - 59

பெயர் ஹரிணி. மோனிஷாவின் மும் மேட். மெல்லிய ஆச்சரியத்தை முகத்தில் காட்டிய படி கேட்டாள்.

“நீங்க... தாமோதர்தானே...?”

“ஆமா...”

“உள்ளே வாங்க ப்ளீஸ்...”

“மோனிஷா இருக்காளா...”

“இப்பத்தான் போறா...”

“எங்க போறா...”

“வெளியூர் போறேன்னு சொன்னா...”

“எந்த ஊருக்குன்னு தெரியுமா...”

“தெரியலை... ஆட்டோவில் வந்து இறங்கினா... வார்ப்பவே ரொம்ப டென்ஷனா இருந்தா... அவசர அவசரமா சூட்கேசில் ட்ரஸ்களை அடுக்கிட்டு அவசர வேலையா வெளியூர் போறேன்னு சொல்லிட்டுக் கிளம்பிப் போயிட்டா...”

தாமோதர் கவலையும், குழப்பமுமாய் நின்றிருந்த வினாடி - உள்ளே இருந்து இன்னொரு மும் மேட் பரபரப்போடு ஓடி வந்தாள்.

“ஹரிணி... ஹரிணி...”

“என்னாச்சுடி...? ஏன் கத்தறே...”

“ஹாஸ்பிட்டல், வேலையா வெளியூர் போறேன்னு மோனிஷா நம்ம கிட்டே பொய் சொல்லியிருக்காடி...”

“என்ன சொல்றே...?”

“அவளுக்கு என்னவோ ப்ராப்ளம்... எனக்கும் உனக்கும் லெட்டர் எழுதி வெச்சிருக்கா...”

சொல்லிக் கொண்டே அந்தக் கிறுக்கலான கடிதத்தை நீட்டினாள்.

அன்புள்ள ஹரிணி, ரமா!

நான் நிரந்தரமா உங்களை விட்டுப் பிரிகிறேன். என்னை யாரும் தேட வேண்டாம். இத்துடன் எனது உயிரின் உயிரான தாமோதர்க்கு கடிதம் வைத்துள்ளேன். அதை அவரிடம் சேர்ப்பிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பிரியா விடை பெறும்

மோனிஷா.

ஒட்டப்பட்ட சிறிய கவர் ஒன்றும் அந்தக் கடிதத்துடன் சேர்த்துப் பின் செய்யப் பட்டிருந்தது. அதன் மேலே தாமோதர் என்று பட்டையாய் எழுத்துக்கள்.

அந்தக் கவரை வாங்கி அவசரமாய் அதன் வாயை உடைத்தான் தாமோதர்.

என் பிரியமுள்ள தாமோதர்!

நம் கல்யாணம் முடிவாகி விட்ட சந்தோஷத்தில் ஒரு எதிர்பாராத சந்திப்பாக இருக்கட்டும். என்று எண்ணி இன்று திடீரென்று உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தேன். ஆனால் கடவுள் உண்மையிலேயே அதை எதிர்பாராத சந்திப்பாகத்தான் ஆக்கிவிட்டார். என் ஜாதகத்தைக் கணித்து அங்குள்ள கூறியதை நான் கேட்டுவிட்டேன். அதைத் தொடர்ந்து காதலில் உறுதியாய் இருந்த உங்கள் அற்புதமான இதயத்தையும் உணர்ந்து கொண்டேன். என் மேல் நீங்கள் வைத்திருக்கும் அளவிட முடியாத பிரியத்தை உணர்ந்த பரவசமே மீதமிருக்கும் என் மூன்று மாத வாழ்நாளுக்குப் போதுமானது. நீங்கள், அங்குள்ள, அதை

மூன்று பேருமே மனிதர்களில் ஜெம். என்னால் உங்கள் சந்தோஷம் பாழாவதை நான் விரும்பவில்லை. வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டு நீங்கள் பல்லாண்டு காலம் வாழ வேண்டும் என்பதே என் பிரார்த்தனை. தயவு செய்து என்னைத் தேட வேண்டாம். எந்த ஊருக்குச் சென்றாலும் எனக்கு வேலை கிடைக்கும். இந்த மூன்று மாதங்களை நான் அமைதியாகக் கழிக்க விரும்புகிறேன்.

அதிர்ஷ்டமிருந்தால் அடுத்த ஜென்மத் திலாவது உங்களின் மனைவியாகத் துடிக்கும்

மோனிஷா.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த தாமோதர் வாய்விட்டு அலறினான்.

“மோனிஷா...”

அவனுக்குள் பீறிட்ட கவலை கோபமாக உருமாறி மருதாச்சலத்தின் மேல் மையம் கொண்டது.

போலீஸ் ஜீப் வேகத்தோடு விரைந்து கொண்டிருக்க - ப்ரேம்நாத் திவாரியிடம் திரும்பிச் சொன்னார்.

“விசிட்டிங் கார்டிலிருந்த பரிமளங்கிற பொண்ணு ஒரு சைக்கியாட்ரிஸ்ட்...?”

“ஆமா ஸார்... பேருக்குப் பின்னால் போட்டிருக்கிற பட்டத்தைப் பார்த்தா அப்படித்தான் தெரியுது...”

திகில் நாவல் - 62

“செத்துப் போன பொண்ணு ஏதாவது காரணத்துக்காக அந்த சைக்கியாட்ரிஸ்ட் கிட்டே போயிருக்கலாம்... அல்லது கொலையாகிக் கிடப்பதே அந்த சைக்கியாட்ரிஸ்ட்டா கூட இருக்கலாம்...”

“எஸ் ஸார்... இப்போ நாம அந்த விசிட்டிங் கார்டிலிக்கிற விலாசத்துக்குப் போனா ஒரு தெளிவான அவுட் லைன் கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கு...”

“இந்திரா நகர் செக்கண்ட் க்ராஸ் தானே...”

“எஸ் ஸார்... டோர் நம்பர் நாப்பத்தி நாலு...”

ஜீப் எல்.பி.ரோட்டின் நெரிசலுக்குள் ஊர்ந்து வலதுபுறம் திரும்பியது. கிளைச் சாலைகளுக்குள் அங்குமிங்கும் திரும்பி அந்த விலாசத்தைத் தொட்டது.

கோபி கரைந்து கறுப்படித்துப் போன காம்பவுண்ட் சுவர்.

வீட்டுக்கு முன்னால் கொய்யா மரம் பிரம்மாண்டமாய் கிளை பரப்பியிருந்தது. முகப்புச் சுவரில் பெரிய போர்டு.

ஆர்.பரிமளா.

மனநல மருத்துவர்.

இருவரும் உள்ளே சென்றார்கள்.

காலிங் பெல்லை அழுத்திவிட்டு காத்திருக்க - சொற்ப நிமிஷங்களுக்கு பின் காலடி ஓசை கேட்டது.

காலடி ஓசை கதவை நெருங்கிய பிறகு கதவின் பக்கவாட்டிலிருந்து ஜன்னல் வழியாக குரல் மட்டும் வெளிப்பட்டது.

திகில் நாவல் - 63

“பதினொரு மணிக்குத்தான் அம்மா பேஷண்டிஸை பார்ப்பாங்க... போய்டு அப்புறமா வாங்க...”

நகர எத்தனித்த அந்த வேலைக்காரப் பெண்மணியை அவசரமாய்க் கூப்பிட்டு நிறுத்தினார் ப்ரேம்நாத்.

“ஒரு நிமிஷம் நில்லு... நாங்க பேஷண்டிஸ் இல்லை.. போலீஸ்... ஒரு விசாரணைக்காக டாக்டரைப் பார்க்க வந்திருக்கோம்... அவங்களை உடனே நாங்க பார்க்கணும்...”

அவள் ஜன்னல் வழியே நன்றாக எட்டிப் பார்த்து அவர்களின் காக்கி யூனிபார்ம்களைக் கண்ணில் வாங்கிக் கொண்டு சற்றே அவசரமாய்ப் பதில் சொன்னாள்.

“கொஞ்சம் இருங்க நான் டாக்டர் மாவைக் கேட்டுட்டு வந்து சொல்றேன்...”

மேலும் சில நிமிஷங்கள் காத்திருந்த பின்பு - கதவு திறந்தது.

“உள்ளே வந்து உட்காருங்க...”

வேலைக்காரப் பெண்மணி சோபாவைத் தட்டிவிட்டுப் போனாள்.

இருவரும் சோபாவில் அமர்ந்தார்கள்.

ப்ரேம்நாத் திவாரியை ஏறிட்டார்.

“ஸோ... டாக்டர் இருக்காங்க... அந்தப் பொண்ணு இவங்ககிட்டே ட்ரீட்மென்ட் எடுத்துக்கிறதுக்காக வந்திருக்கலாம்...”

“சைக்கியாட்ரிஸ்ட் கிட்டே ட்ரீட்மென்ட் எடுத்துக்கறானா அவ மரை கழண்ட கேஸா ஸார்...?”

திவாரி கேட்க - சட்டென்று மறுத்தார் ப்ரேம்நாத்.

“மரை கழண்ட கேஸுங்கதான் சைக்கியாட்ரிஸ்ட் கிட்டே போவாங்கன்றது தப்பான அபிப்பிராயம் திவாரி... இன்னிக் கெல்லாம் டிப்ரஷன்... கவலை... மன அழுத்தம்... மனக்குழப்பம்ன்னு பல சாதாரணப் பிரச்சனைகளுக்காக சைக்கியாட்ரிஸ்ட்ஸ் கிட்டே போறவங்க நிறையப் பேர் இருக்காங்க...”

“அப்படின்னா அந்தப் பொண்ணு ஏதோ மனப் போராட்டத்தில் இருந்திருக்கா...”

“மே பி...”

“மே பின்னு சொல்றீங்களே... வேற பாசிபிலிட்டிஸ் இருக்கா...?”

“இருக்கு... அவ தனக்காக டாக்டர் கிட்டே வராம வேற யாரையாவது கூட்டிட்டு வந்திருக்கலாம்... அல்லது டாக்டருக்குத் தெரிஞ்ச பொண்ணா இருக்கலாம்... டாக்டரோட உறவுக்காரியா இருக்கலாம்...”

“இத்தனை பாசிபிலிட்டிஸ் இருக்கறப்போ டாக்டரால எப்படி ஐடென்ட்டிபை பண்ண முடியும்...?”

“சமீபத்தில் யாருக்கெல்லாம் கார்டு கொடுத்தாங்கன்னு அந்தம்மாவை ஞாபகப்படுத்தி சொல்லச் சொல்லலாம்... அந்த லிஸ்ட்டில் கொலையாகியிருக்கும் பெண்ணின் ஏஜ் க்ரூப்பில் யாராவது இருந்தா சம்பந்தப்பட்ட பெண் கிட்டே விசாரணையைத் தொடரலாம்...”

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது பர்ப்பூம் வாசனையோடு காட்டன் புடவை

சரசரக்க அங்கே வந்தாள் டாக்டர் பரிமளா. முப்பத்தைந்து வயது என்று சொல்ல முடியாதபடி பூட்டி பார்லின் உபயத்தில் ஸ்லிம்மாக இருந்தாள்.

“என்னோட ருமுக்கு வாங்க இன்ஸ் பெக்டர்...”

சொல்லிக் கொண்டே வலதுபுறம் இருந்த அறைக்குள் அவர்களைக் கூட்டிச் சென்றாள்.

ப்ராக்டிஸ் செய்யக்கூடிய அறை.

ஷெல்புகளில் மருந்துப் புட்டிகள் ப்ளட் லைட்டோடு ஒரு பரிசோதனை மேஜை. சைக்கியாட்ரிக் டெஸ்ட்களுக்கான சாரட்டுகள் சில சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. சுற்றுச் சுவர்களில் நீல வர்ண பெயிண்ட் அடிக்கப்பட்டிருக்க - அதே நிறத்தில் வெளிப் பட்ட ப்ளோரஸன்ட் விளக்கின் வெளிச்சம் உள்ளே இருப்பவர்களின் மனநிலையை ஏதோ ஒரு விதத்தில் பாதித்துக் கொண்டிருந்தது.

பரிமளா இருவரையும் ஏறிட்டுப் பொதுவாகக் கேட்டாள்.

“ஏதாவது கன்சல்ட்டன்சிக்காக வந்திருக்கீங்களா...?”

“நோ... நோ... சின்ன விசாரணை...”

“எது சம்பந்தமா...?”

“ஒரு கொலை கேஸ் சம்பந்தமா உங்ககிட்டே விசாரிக்கணும்...”

“யார் கொலையானாங்க...? எனக்கும் அந்தக் கொலைக்கும் என்ன சம்பந்தம்...?”

“டோன்ட் மிஸ்டேக் மி... கொலையோட உங்களை நான் தொடர்புபடுத்தலை... அடையாளம் தெரியாத ஒரு பெண்ணின்

பிணம் ரயில்வே ட்ராக்கிற்கு பக்கத்தில் கிடைச்சிருக்கு... கொலை செய்யப்பட்ட பெண் கிட்டே உங்களோட விசிட்டிங் கார்டு இருப்பதை ஃபர்தர் இன்வெஸ்டிகேஷனில் கண்டுபிடிச்சோம்... இது உங்க விசிட்டிங் கார்டுதானே...?”

அந்தக் கார்டைத் தூக்கி மேஜையில் போட்டார் திவாரி.

பரிமளா திகைப்புடன் அந்தக் கார்டைப் பார்த்தபடியே சொன்னாள்.

“இது என்னோட விசிட்டிங் கார்டுதான்... அந்தப் பொண்ணுகிட்டே இருந்ததா...?”

“ஆமா... அவள் யாரு... என்னங்கிற விபரம் எங்களுக்குத் தெரியணும்...?”

“அந்தப் பொண்ணோட போட்டோ இருந்தாக் குடுங்க... நான் என்னோட பேஷண்ட்டான்னு பார்த்துச் சொல்றேன்...”

“கொலையாளி அடையாளம் தெரியாத படி முகத்தைச் சிதைச்சிட்டான்...”

“மை குட்னஸ்... அப்புறம் எப்படி அவ யாருன்னு கண்டுபிடிக்கறது...?”

“சமீபத்தில் நீங்க யாருக்கெல்லாம் விசிட்டிங் கார்டு கொடுத்திருக்கீங்கன்னு ஞாபகப்படுத்தி சொன்னீங்கன்னா பரவாயில்லை...”

“அதை எப்படிச் சொல்ல முடியும்...? என்னை சந்திக்கிற நண்பர்கள்... பேஷண்ட்ஸ்... ரிலேட்டிவ்ஸ் எல்லாருக்குமே நான் கார்டு கொடுக்கிறேன்...”

“கொலையான பெண்ணுக்கு இருபதில் இருந்து இருபத்திரண்டு வயசுக்குள்ள்தான்

இருக்கும்... அந்த ஏஜ் க்ரூப்பில் உள்ளவங்க யாராவது சமீபத்தில் உங்ககிட்டே கன்கல்ட் பண்ண வந்தாங்களா...?"

"ஒன் செக்கண்ட்... பி.சி.ல... பார்த்துச் சொல்றேன்..."

பரிமளா தனது மேஜையிலிருந்த கம்ப்யூட்டருக்கு உயிர் கொடுத்தாள்.

ஒரு சில நிமிஷங்கள் திரையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள் உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

"நீங்க சொல்ற மாதிரி யாரும் என்கிட்டே ட்ரீட்மென்ட் எடுக்கவோ கன்சல்ட் பண்ணவோ வரலையே... ஒரு வேளை அந்தப் பொண்ணு யாரையாவது கூட்டிட்டு வந்திருக்கலாம்... அல்லது லயன்ஸ் க்ளப் மீட்டிங்... ரோட்டரி க்ளப் மீட்டிங்... இந்த மாதிரி இடங்களில் என்னை சந்திச்சுப் பேசியிருக்கலாம்... எனக்கு சரியா நினைவில்லை இன்ஸ்பெக்டர்..."

ஏமாற்ற முகங்களோடு எழுந்தார்கள் ப்ரேம்நாத்தும், திவாரியும்.

"ஓக்கே டாக்டர்... ஒருவேளை இந்தப் பொண்ணா இருக்குமோன்னு உங்களுக்கு ஞாபகம் வந்தா உடனே எங்களுக்கு ரிங் பண்ணுக... உங்க மூலமா கேஸுக்குள் போக ப்ரேக் த்ரூ கிடைக்கும்ன்னு நம்பிக்கையோட வந்தோம்..."

"ஸாரி இன்ஸ்பெக்டர்... உங்களுக்கு உதவ முடியாமப் போனதை நினைக்கிறப்போ எனக்கும் வருத்தமாத்தான் இருக்கு..."

"இட்ஸ் ஆல் ரைட்..."

தலையசைத்துவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறினார்கள்.

ஜீப்புக்கு வந்தவுடன் ப்ரேம்நாத் சொன்னார்.

"திவாரி... நாம கொண்டு வந்த விசிட்டிங் கார்டை டாக்டர் கிட்டே காட்டினோமே... திரும்ப எடுத்துக்கிட்டீங்களா...?"

சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே சென்ற திவாரி பரிமளாவின் அறையை நெருங்கிய போது சட்டென்று நின்றார்.

உள்ளே பரிமளா போனில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

குரலில் பதட்டம் இருந்தது.

"ஆமாங்க... இப்ப கொஞ்சம் முன்னாடி போலீஸ் வந்திருந்தாங்க..."

"...."

"அவளைக் கொலை பண்ணிட்டாங்களாம்..."

"...."

"நான் எனக்குத் தெரியாதுன்னு சொல்லிட்டேன்..."

"...."

"சரிங்க..."

டொக்.

அவள் ரிசீவரை சாத்தி விட்டு நிமிர் திவாரி அவள் எதிரே வந்து நின்றார்.

கோபக் குரலை வெளியிட்டார்.

"டாக்டர்... உங்களுக்கு அந்தப் பொண்ணைத் தெரிஞ்சிருக்கு. தெரிஞ்சிருந்தும் எங்க கிட்டே ஏன் மறைச்சிங்க...?"

டாக்டர் பரிமளா எச்சில் விழுங்கிக் கொண்டே - அவரைப் பார்த்தாள்.

பங்களாவின் அகலமான கிராதி கேட்டின் முன்னால் டயர்களைத் தேய்த்துக் கொண்டு நின்றது கார்.

பலமாய் ஹார்னை அலற விட்டான் தாமோதர். கூர்க்கா ஓடி வந்து கதவைத் திறக்க - ஆக்ஸிலேட்டரை அழுத்தி எஞ்சினைக் கதற விட்டு ஒரு குட்டிப் புயலைப் போல போர்டிகோவில் போய்க் காரை புதைத்தான்.

பட்டிரென்று கதவை அறைந்து சாத்திவிட்டு படிகளில் தடதடத்தான்.

ஹாலில் பிரவேசித்தபோது -

பதட்டமான முகங்களோடு சிவகாமியும், மருதாசலமும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

அவனைப் பார்த்ததும் மருதாசலம் கேட்டார்.

“என்னாச்சுடா...? மோனிஷாவைப் பார்த்தியா...”

“கடைசியில் நீங்க நினைச்சபடியே நடந்துடுச்சு... மோனிஷா இந்த ஊரை விட்டே கிளம்பிப் போயிட்டா...”

“என்னடா சொல்றே...?”

“அவளை வேண்டாம்ன்னு நேரடியா சொன்னா நான் ஏதுக்க... மாட்டேன்னு ஜாதகம்... அது இதுன்னு காரணம் காட்டி அவளை விரட்டி அடிச்சிட்டங்க...”

“தாமோதர்... முட்டாளத்தனமா பேசாதே... நாம பேசிகிட்டதை அவ ஏதேச்சையா கேட்டுட்டா. அதுக்காக நான் என்ன செய்ய முடியும்? இது எதிர்பாராம நடந்தது...”

“அவ இன்னும் மூணு மாசம்தான் உயிரோட இருப்பான்னு சொன்னா. நான் மனசு மாறிடுவேன்னு எதிர்பார்த்தீங்க... நான் அப்படி மாறலை... அதுக்கு முன்னாலு மோனிஷா காதுக்கு விஷயம் போயி... இப்போ... அவ... அவ...”

கலங்கிப் போன முகத்தோட அவளுடைய கடிதத்தை நீட்டினான்.

மருதாசலம் அதை வாங்கினார்.

கண்ணாடியை சரியாய்ப் பொருத்திக் கொண்டு கடிதத்திலிருந்த மோனிஷாவின் கையெழுத்தின் மேல் பார்வையை நகர்த்த ஆரம்பித்தார்.

சிவகாமி எட்டிப் பார்த்தாள்.

கடிதத்தை ஊன்றிப் படித்த மருதாசலம் நிமிர்ந்தார்.

“தாமோதர்... உங்களைப் பிரிக்க ணும்ங்கற எண்ணத்தில் நான் பலனைச் சொல்லலை... ஹாரஸ்கோப்பைப் பார்க்க ணும்ன்னு அவளாகத்தான் இஷ்டப்பட்டா... அந்த ஹாரஸ்கோப்பை நான் கணிச்சதில் எந்தத் தப்பும் இல்லை... ஹாரஸ்கோப்புப்படி இன்னும் மூணு மாசம்தான் மோனிஷா உயிரோட இருக்கப் போறாங்கறதை நான் கற்பூரம் அடிச்சி சொல்ல முடியும்... இந்த நிலைமையிலும் நீ அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கத் தயாரா இருந்தா பண்ணி வைக்க நானும் தயார்தான்... உன்னோட வாழ்க்கையை வீணாக்க வேண்டாம்ங்கற நல்ல

எண்ணத்தில் மோனிஷாவே இந்த ஊரை விட்டுப் போயிட்டா... அது அவளோட நல்ல மனசைக் காட்டுது... இந்த விஷயத்தில் நீ என் மேல கோபப்படறதை கொஞ்சம் கூட என்னால ஏத்துக்க முடியாது..."

"நீங்க ஹாஸ்கோப்பைப் பார்த்ததால வந்த வினைதானே அத்தனையும்...?"

"டோன்ட் பி சில்லி... அவ பிரிஞ்சி போயிட்ட வருத்தத்தில் கவலையிலும் நீ ஏமோஷனா இருக்கே... அந்த எமோஷனில் என்ன பேசறேன்னே தெரியாம பேசிட்டுருக்கே..."

சிவகாமி கலங்கிய கண்களோடு சொன்னாள்.

"தாமோதர்... உங்கப்பா யார் மனசையும் நோகடிக்கத் தெரியாதவர்ப்பா... அவர் மேலே அபாண்டமா குற்றம் சாட்டறியே...?"

மருதாசலம் குரல் தழுதழுத்தார்.

"வளர்த்த கடா என்னிக்கு" இருந்தாலும் ஒரு நாள் மார்பில் பாயத்தரனே செய்யும் சிவகாமி..."

சொல்லிக் கொண்டே தாமோதரிடம் திரும்பியவர் மெல்லிய குரலில் சொன்னார்.

"இங்கே பாரு தாமோதர்... உனக்கு என் மேல் நம்பிக்கை இல்லைன்னா நான் உனக்காக இன்னும் ஒரே ஒரு முயற்சி செய்ய முடியும்..."

"போலீஸ் டிபார்ட்மென்ட் ஐ.ஜி. லெவல்ல எனக்குத் தெரிஞ்சவங்க இருக்காங்க... விஷயத்தை நான் அவங்க காதில் போட்டு வெக்கறேன்... எனக்கு நிச்சயமா உதவி செய்வாங்க... எப்படியாவது

இந்த முனு மாசத்துக்குள்ளே அவளைக் கண்டுபிடிச்சு அவ கழுத்தில் உன்னைத் தாலி பட்ட வெக்கறேன்... போதுமா...?"

சொன்னவரை இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர் அப்போதே போன் ரிசீவரை எடுத்து டிபார்ட்மென்டான்களை அழுத்த ஆரம்பித்தார்.

திவாரி திரும்பி வருவதில் தாமதம் ஆகவே ப்ரேம்நாத்தும் அங்கே வந்துவிட்டார்.

"என்னாச்சு திவாரி...? விசிட்டிங் கார்டு கொடுத்துக்கிட்டு வர இவ்வளவு நேரமா...?"

திவாரி புன்னகைத்தார்.

"விசிட்டிங் கார்டை மட்டும் எடுத்துட்டு பற்றதா இருந்தா நான் அப்பவே வந்திருப்பன். இந்த டாக்டர் கிட்டே இன்னும் கொஞ்சம் விசாரிக்க வேண்டியிருந்தது ஸார்... அதனால்தான் லேட் ஆயிடுச்சு..."

"என்ன சொல்றீங்க...? இவங்க கிட்டே இன்னும் என்ன விசாரிக்கணும்...?"

"அதை நீங்க அவங்ககிட்டேயே களுங்க ஸார்..."

ப்ரேம்நாத் பரிமளாவின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

"டாக்டர்... திவாரி என்ன சொல்றார்...?"

பரிமளா திணறலாய் அவருக்கு பதில் சொன்னாள்.

“ஸ...ஸாரி... இன்ஸ்பெக்டர்... நான் ஹைக்கறது குற்றத்துக்கு உடந்தையா உங்ககிட்டே ஒரு உண்மையை மறைச்சிருக்கறதுக்கு சமானம்...”

“வாட் டீயு மீன்...?”

“அந்தப் பொண்ணை எனக்குத் தெரியும்... ஆனா நீங்க கேட்டப்ப நான் பாண்ணு என்கிட்டே கன்சல்ட் ஞாபகமில்லைன்னு சொல்லிட்டேன்... ஆனா நீங்க போனதுக்கப்புறம் என்னோட கணவன் கிட்டே போனில் பேசறப்போ சப்-இன்ஸ்பெக்டர் திவாரி வந்துட்டார்...”

“அந்தப் பொண்ணைப் பத்தித் தெரிஞ்சிருந்தும் நீங்க ஏன் மறைச்சிங்க... அப்படின்னா உங்களுக்கு அந்தக் கொலை யில் தொடர்பு இருக்கா...?”

பரிமளா அவசரமாய் மறுத்தாள்.

“நோ...நோ...”

“பின்னே ஏன் மறைச்சிங்க...?”

“விசாரணை அது இதுன்னு வந்த கோர்ட்... கேஸ்ன்னு அலையவே நேரம் சரியா இருக்கும்... தொழிலைப் பார்க்க முடியாது... யார் என்ன கேட்டாலும் எனக்குத் தெரியாது... தன்னு சொல்லிடு... அதுதான் நல்லதுன்னு என்னோட ஹஸ்பெண்ட் அட்வைஸ் பண்ணினார்...”

“என்ன மேடம்...படிச்ச டாக்டர் நீங்கனே இப்படி கன்சர்வேட்டிவ்வா இருக்கலாமா... உங்க டாக்டர் தொழிலுக்கு எந்த வகையிலும் நாங்க இடைஞ்சல் தரப் போறதில்லை... அந்தப் பொண்ணு யாரு... அவளைப் பத்தி உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச விபரங்கள் என்ன... இதையெல்லாம் சொல்லி விசாரணைக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுங்க... விஷயங்களைப் பின்புலிஸ்ட்...”

அந்தப் பரிமளா பயந்த பார்வையோடு சான்னாள்.

“இன்ஸ்பெக்டர்... தயவு செய்து நீங்க சந்தேகப்பட வேண்டாம்... அந்தப் பாண்ணு என்கிட்டே கன்சல்ட் பண்ணிட்டுப் போறதுக்காக வந்தவள்...”

“அவளுக்கு ஏதாவது மென்ட்டல் ராப்ளம் இருந்ததா...?”

“மனசில் குழப்பம் இருந்தது... தற்கொலை பண்ணிக்கற ஆட்டிபூட்டோட ருந்தாள்... தற்கொலை பண்ணுது கோழைத் தனம்... எவ்வளவு பெரிய பிரச்சனை நதாலும் எதிர் நீச்சல் போடணும்... அதுதான் அழக்கை... இப்படியெல்லாம் நிறைய ட்வைஸ் பண்ணி நான்தான் அவ மனசை தத்தினேன்... தற்கொலை எண்ணத்தை வள கைவிட்டுட்டாள்... ஆனா ரச்சனையை சமாளிக்க நான் சொல்லிக் காடுத்த ஒரு யோசனையே அவள் அழக்கையைப் பாழாக்கும்ன்னு நான் நினைக்கலை...”

“நீங்க சொல்றது எதுவுமே புரியலையே? நுத்தி நிதானமா விஷயங்களைச் சொல்லுங்க... யார் அந்தப் பொண்ணு...?”

“அந்தப் பொண்ணு பேர் ஜோதி... வஸ்ட் மாம்பலத்தில் இருந்து வர்றதா சொல்லுவா...?”

“வொர்க்கிங் விமனா...?”

“ஆமா... ஒரு ப்ரைவேட் கன்சர்ன்ல பிஷினிஸ்ட்...”

ஆவேசத்தோட இருக்கான்.... எப்படி அவனை முகப்புச் சுவரில் அப்பியிருந்த காலிங் சமாளிக்கிறதுன்னு தெரியலைன்னு சொன்னால் சுவிட்சை அழுத்திவிட்டுக் காத்திருந் அதுக்கப்புறம் அவகிட்டே இருந்து எந்ததார்கள்.

தகவலுமே இல்லை... அவ தங்கியிருந்த எலக்ட்ரானிக் இசை வெகு நீளமாய் லேடீஸ் ஹாஸ்டலுக்கு ஒரு தடவை நான் டிட்டுக்குள் பரவியது.

போன் பண்ணக் கேட்டப்ப... எந்தத் தகவலும் சொற்ப நேரம் கழித்து சிவகாமி ஹாலுக்கு இல்லாம காணாமப் போயிட்டா... போலீசில் சொற்ப நேரம் கழித்து சிவகாமி ஹாலுக்கு கம்பளைண்ட் பண்ணியிருக்குன்னுந்தான்.

சொன்னாங்க... அந்த தாமோதர்தான் அவனை காக்கி யூனிபார்ட்களைக் கண்ணில் என்னவோ செஞ்சிருக்கணும்ன்னு எனக்குங்கி லேசாகப் புருவங்களைச் சுருக்கிய அப்பவே தெரிஞ்சிடுச்சு... என்னோட கணவடியே கேட்டான்.

கிட்டே இதைப் பத்தி சொன்னப்ப... இதைப் "யாரு வேணும்...?"

பெரிசு படுத்தி நீயே வம்பை விலைக்கு "அஸ்ட்ராலஜிஸ்ட் மருதாசலத்தின்

வாங்காதே... யார் என்ன கேட்டாலும் எனக்குத் தொனே இது...?"

தெரியாதுன்னு சொல்லி ஒதுங்கிக்கோ...ன்னு

அட்வைஸ் பண்ணினார்..."

"அந்த தாமோதர் யாரு. என்னன்னு "அவரோட சன் தாமோதரை நாங்க உங்களுக்குத் தெரியுமா...?"

"பிரபல அஸ்ட்ராலஜிஸ்ட் மருதாசலத்தின் மகன்னு ஜோதி என்கிட்டே சொல்லியிருக்கா."

ப்ரேம்நாத்தும், திவாரியும் சுறுசுறுப்பாய் எழுந்தார்கள்.

பங்களா கேட்டுக்குள் வேகமாய் பிரவேசித்தது ஜீப்.

போர்டிகோவிற்கு அருகே இயக்கத்தை நிறுத்தினார் ப்ரேம்நாத்.

திகில் நாவல் - 78

"யாரு வேணும்...?"

"அஸ்ட்ராலஜிஸ்ட் மருதாசலத்தின் தொனே இது...?"

"ஆமா..."

"அவரோட சன் தாமோதரை நாங்க பார்க்கணும்..."

"என்ன விஷயம்...?"

"ஒரு சின்ன விசாரணை..."

"அவன் வெளியூர் போயிருக்கான்..."

"எந்த ஊருக்கு...?"

"ஆந்திரா..."

"ஆந்திராவில் எங்கே...?"

"அங்க வராங்கல்ன்னு ஒரு இடம்..."

"அங்கே எதுக்காகப் போயிருக்கார்...?"

"சொந்த வேலையாப் போயிருக்கான்..."

"என்ன வேலை...?"

ப்ரேம்நாத் கேட்டதும் - லேசான ரிச்சலோடு அவரைப் பார்த்தாள் சிவகாமி.

திகில் நாவல் - 79

“அதான் சொந்த வேலைன்னு சொல்றேனே...”

ப்ரேம்நாத் அவளை ஏறிட்டு நிதானமாக குரலில் சொன்னார்.

“இங்கே பாருங்கம்மா... நாங்க ரொம்ப ஸீரியசான மேட்டரோட வந்திருக்கோம்... ஒரே கொலைக் கேசில் உங்க மகன் தாமோதர் மேட் சந்தேகம் எழுந்திருக்கு...”

திடுக்கிட்டுப் போன சிவகாமி அதிர்ச்சி படிந்த குரலில் அலறினாள்.

“எ...என்ன சொல்றீங்க...”

அவளுடைய அதிர்ச்சிக் குரலைக் காதின வாங்கி மாடியிலிருந்த மருதாசலம் எட்டிப் பார்த்தார்.

போலீஸ் உடைகளைப் பார்த்ததும் கீழே இறங்கி வந்தார்.

அவரைப் பார்த்ததும் - குரல் நடுங்கச் சொன்னாள்.

“எ...என்னங்க நம்ம தாமோதரை தேடிட்டு வந்திருக்காங்க... கொலைக் கேஸ்... அது இதுன்னு என்னென்னவோ சொல்றாங்க...”

மருதாசலம் மனசுக்குள் பிறந்த படபடப்பை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் அவர்களைப் பார்த்தார்.

“உள்ளே வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்... உக்காருங்க...”

ஹாலுக்குள் அவர்களைக் கூட்டிச் சென்றார்.

சோபாவைக் கை காட்டி விட்டு - எதிே அமர்ந்தார்.

“என்ன ப்ராப்ளம்...? கொஞ்சம் விளக்கமா சொல்றீங்களா...? நீங்க ஏதோ தப்பான தகவல்களின் அடிப்படையில் என் மகனைத் தேடி வந்திருக்கீங்கன்னு நினைக்கிறேன்...”

“நாங்க விளக்கமா சொல்றதுக்கு முன்னால உங்க சன் தாமோதர் வராங்கல் எதுக்காகப் போயிருக்காரன்னு எங்களுக்குத் தெரியணும்...”

மோனிஷாவின் விவகாரத்தைச் சுருக்க மாய் விவரித்த மருதாசலம் தொடர்ந்து சொன்னார்.

“மோனிஷாவைத் தேடறதுக்காக போலீஸோட உதவியைக் கேட்டிருந்தேன்... அவ ஆட்டோவில் போனதால் ஆட்டோ டிரைவரையெல்லாம் தரோவா விசாரிச்சுப் பார்த்தபோது அவ ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போனதையும்... அங்கிருந்து வராங்கல்லுக்குப் போனதையும்... அங்கிருந்து வராங்கல்லுக்கு டிக்கட் வாங்கினதையும் கண்டுபிடிச்சிருக்காங்க... அந்தப் பொண்ணு மோனிஷா வராங்கல்லில் ஒரு சர்வீஸ் சொசைட்டியில் இருக்கறதா போலீஸ் கண்டுபிடிச்சு சொன்னாங்க... அவளைக் கூட்டிட்ட வர்றதுக்காகத்தான் தாமோதர் வராங்கல் போயிருக்கான்...”

“மோனிஷா... வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணா...?”

“இல்லை இன்ஸ்பெக்டர்...”

மருதாசலம் மறுக்க - ப்ரேம்நாத்தும், திவாரியும் ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“அப்படின்னா தாமோதரால அந்தப் பெண்ணுக்கு ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட வாய்ப்பிருக்கு...”

சொன்ன ப்ரேம்நாத்தை அதிர்ச்சிப் பார்வையில் நனைத்தார் மருதாசலம்.

“தாமோதரனால மோனிஷாவுக்கு ஆபத்தா...? விட்டு விலகிப் போனவளைக் கூட்டிட்டு வரத்தான் அவன் போயிருக்கான் இன்ஸ்பெக்டர்...”

“ஏற்கெனவே தாமோதர் தான் காதலிச்ச ஒரு பெண்ணைக் கொலை செஞ்சிருக்கார்... கொலைக்குக் காரணம் பண் விவகாரம்... வசதியில்லாத ஒரு பெண்ணை கல்யாணம் பண்ணிக்க அவர் விரும்ப மாட்டார்... இதில் என்னவோ சதி இருக்கு...”

திவாரி குறுக்கிட்டுக் கேட்டார்.

“அந்த ஆந்திரா சர்வீஸ் சொசைட்டியின் விலாசம் குடுங்க...”

வாரங்கல்.

ஆர்ச் மாதிரி வளைவான போர்டில் ஜிலேபி ஜிலேபியான தெலுங்கு எழுத்துக் களில் ஆந்திர சேவை மையம் என்று எழுதியிருந்தார்கள்.

ஆஸ்பிட்டல் இணைந்த சமூக நலக்கூடம்.

அதனுள்ளிருந்து வெளியே வந்தார்கள் மோனிஷாவும், சுபாவும்.

சாலையில் ஓரத்திலிருந்து ஆட்டோவைப் பிடித்தார்கள்.

திகில் நாவல் - 82

கிக்கரை உதைத்து ஸ்டார்ட் செய்த டிரைவர் கேட்டார்.

“எங்கேமா போகணும்...?”

“ஹபிப் காம்ப்ளக்ஸ்...” என்றாள் சுபா.

ஆட்டோ விரைத் தொடங்க - அவள் மோனிஷாவைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“நீ வந்த நாளிலிருந்தே நான் கவனிச்சிட்டே இருந்தேன்... வாழ்க்கையைப் பறி கொடுத்த மாதிரி சோக மயமா இருந்தே...! இதுதான் உன் கவலைக்குக் காரணமா...?”

மோனிஷா தலையசைத்தாள்.

“நீ ஏன் வேற ஒரு அஸ்ட்ராலஜிஸ்ட் கிட்டே இதை வெரிஃபை பண்ணணும்ன்னு நினைச்சுப் பார்க்கலை...?”

“அங்க்கிள் மருதாசலம் இந்திய அளவில் பிரபலமான ஜோதிடர்... அவர கால்குலேஷன் இம்மி பிசகாம கரெக்டா இருக்கும்... அவர் ப்ரிடிக்ஷன்ஸ் எல்லாமே தவறாம நடந்திருக்கு... அவரே சொன்னதுக்கு பிறகு அதுக்கு மேல என்ன வேணும்...?”

“ஆனைக்கும் அடி சறுக்கும்ன்னு நீ கேள்விப்பட்டதில்லையா...? அதைத் தவிர உன்னைத் தவிர்க்கணும்ன்னு திட்டமிட்டே அவர் பொய் சொல்லியிருக்கலாம் இல்லையா...?”

“சுபா...”

“ஏண்டி கத்தறே...”

“அவங்க அப்படிப்பட்டவங்க இல்லை...! அங்க்கிள்... அதைத் தாமோதர்... மூணு பேருமே ஜெம்ஸ்...”

திகில் நாவல் - 83

“அந்த ஜெம்ஸோட தராதரத்தை தேய்ச்சிப் பார்த்துடலாம்...”

ஹபிப் காம்ப்ளக்ஸைத் தொட்டதும் ஆட்டோ தன் வறட்டுக் கத்தலை நிறுத்திக் கொண்டது.

காசைக் கொடுத்துவிட்டு அந்த பிரமாண்டமான கட்டிடத்தின் நுழைவாயிலில் பிரவேசித்தார்கள்.

அங்கே பேனர் அசைந்து கொண்டிருந்தது.

அஸ்ட்ராலஜிஸ்ட் சேதுராம் என்று ப்ளோரஸண்ட் எழுத்துக்கள்.

பெஞ்ச்சில் உட்கார்ந்திருந்த பொடியன் இவர்களைப் பார்த்ததும் கேட்டான்.

“அப்பாயிண்ட்மென்ட் வாங்கியிருக்கீங்களா...?”

“மோனிஷா... சுபா...ன்னு போட்டிருக்கும் பாரு...”

தன் கையிலிருந்த சார்ட்டில் பார்த்து பென்சிலால் டிக் செய்த பொடியன் அவர்களைக் காத்திருக்கச் சொன்னான்.

அறைக்குள் இருந்தவர்கள் சொற்ப நேரத்தில் வெளியே வரவும், மோனிஷாவும், சுபாவும் உள்ளே சென்றார்கள்.

இருவரும் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள - பைஜாமாவில் இருந்த சேதுராம் புன்னகைத்தார்.

“நீங்க ஃபேக்ஸ் பண்ணின ஹாராஸ்கோப் கிடைச்சது...”

சுபா சொன்னாள்.

“என் ப்ரெண்ட் மோனிஷாவோட ஜாதகம்தான் அது...”

“குறிப்பா ஆயுள் பலம் பத்தி பார்க்க சொல்லிக் கேட்டிருந்தீங்க...”

“ஆமா ஸார்...”

“இந்த ஜாதகருக்கு ஆயுள் பலம் படு கெட்டியா இருக்கு...”

அவர் சொல்ல - திகைப்போடு நிமிர்ந்தாள் மோனிஷா.

“நல்லாப் பார்த்திங்களா...?”

“அதிலென்னம்மா சந்தேகம்...?”

“வேற ஒரு ஜோதிடர் பார்த்துட்டு நான் இன்னும். மூணு மாசம்தான் உயிரோட இருப்பேன்னு அடிச்ச சொல்லிட்டாரே...?”

“யாராவது அரை குறை ஜோசியரா இருக்கும்... இந்த ஜாதகத்தைப் பார்த்து ஓரளவுக்கு ஜோதிடம் தெரிஞ்ச யாருமே அப்படிச் சொல்ல வாய்ப்பே இல்லை...”

சேதுராமன் தீர்க்கமாய்ச் சொல்ல - சிறிது நேரத்தில் விடைபெற்று வெளியே வந்தார்கள்.

“சுபா எனக்கு ஆயுள் கெட்டின்னு அடிச்ச சொல்றார்... அங்க்கின் ஏன் அப்படி சொன்னார்...”

“பணக்காரங்க பணக்காரப் புத்தியைக் காட்டிட்டாங்க... அவ்வளவுதான் நான் சொல்லுவேன்... நேரடியா காதலை எதிர்த்தா நீங்க ரெண்டு பேருமே போர்க்கொடி தூக்குவீங்க... அதனால சாதாரணமா உங்களைப் பிரிச்சிருக்கார் அவர்...”

“சே... தேன் ஒழுகிற மாதிரி பேசின அவர் இவ்வளவு தந்திரமா நடந்துக்குவா... நான் நினைச்சே பார்க்கலை... தாமோதர் பாவம்... சொல்லாம கொள்ளாம கிளம்பி வந்துட்ட என்னை நினைச்ச உருகிட்டிருப்பார்...”

“நீ உடனடியா உன்னோட லவ்வர் தாமோதர்கிட்டே இந்த விஷயத்தைப் பத்தி விளக்கமா சொல்லிடு... தன்னோட அப்பாவின் வில்லத்தனத்தை அவர் தெரிஞ்சிக்க வேண்டியது அவசியம்...”

“ரூமுக்குப் போனதும் முதல் காரியமா அவருக்கு போன் பண்ணிப் பேசப் போறேன்.”

சுபா விடைபெற்றுக் கொண்டு தன்னுடைய ஹாஸ்பிடலுக்கு ஆட்டோ பிடிக்க - மோனிஷா இன்னொரு ஆட்டோவை அமர்த்தினாள்.

பாபா ஸ்டீட்டின் கோடியில் இருந்த அந்த சிறிய வீட்டை தொட்டபோது லேசாக இருட்டியிருந்தது.

ஆட்டோவை அனுப்பிவிட்டு காம் பவுண்ட் கதவை விரித்தாள்.

முகப்புக் கதவை நெருங்கியபோது அங்கே ஒரு உருவம் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து திகைப்பில் விழுந்தாள்.

“யாரது...?”

“யாருன்னு கண்டுபிடி பார்க்கலாம்...?”

குரலைக் கேட்டு அவள் திகைப்பு இன்னும் எகிறியது...

இது தாமோதரின் குரல் அல்லவா...?

மசமச இருட்டில் நின்றிருந்தவனை உற்றுப் பார்த்தபடி திணறலாய் கேட்டாள்.

“த...த...தாமோதர்...”

திகில் நாவல் - 86

“பத்தே நாளில் என்னை உனக்கு அடையாளம் தெரியாம போயிடுச்சா...?”

“நீ... நீங்க எப்படி இங்கே...?”

“போலீஸ்ல ரிப்போர்ட் பண்ணி உன்னைத் தேடும் படலத்தை ஆரம்பிச் சோம்... அவங்க உன்னோட அட்ரஸைக் கண்டுபிடிச்சு எங்களுக்குத் தகவல் தந்தாங்க... உடனே நான் கிளம்பி இங்கே வந்தேன்...”

மோனிஷா பரபரப்பாய் பூட்டைத் திறந்து கதவுத் தாளை விலக்கினாள்.

“உள்ளே வாங்க தாமோதர்... நானே உங்களை இப்போ போனில் பிடிக்கணும்ன்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன்...”

“ஆச்சர்யமா இருக்கே...? நீங்க நிம்மதியா வாழுங்க... என்னை மறந்துடுங்கன்னு லெட்டர் எழுதி வெச்சிட்டு திடீர்ன்னு கிளம்பி வந்த நீ என்னை போனில் பிடிக்கணும்ன்னு நினைச்சியா...?”

“ஆமா தாமோதர்... இன்னும் மூணு மசம்தான் நான் உயிர் வாழப் போறேன்னு உங்கப்பா சொன்னதை நம்பிட்டு... என்னால உங்க வாழ்க்கை பாழாக வேண்டாம்ன்னு நான் சொல்லாம கொள்ளாம ஓடி வந்தேன்... ஆனா உங்கப்பா நம்மைப் பிரிக்கறதுக்காக அப்படிப் பொய் சொல்லியிருக்கார்ன்னு எனக்கு இப்போ கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால்தான் தெரிஞ்சது...”

புருவங்களை சுருக்கிக் கொண்டு நிமிர்ந்தான் தாமோதர்.

“என்ன சொல்றே...?”

“உங்கப்பாவின் ப்ரிடிக்கஷனை கிராஸ் செக் பண்ணலாம்ன்னு இங்கே எனக்குக்

திகில் நாவல் - 87

கிடைச்ச சுபாங்கற ப்ரெண்ட் யோசனை சொன்னா... அவ சொன்ன யோசனைப்படி இந்த ஊரில் பிரபலமாயிருக்கிற ஒரு அஸ்ட்ராலஜிஸ்ட்டுக்கு என்னோட ஹாராஸ் கோப்பை ஃபேக்ஸ் பண்ணிட்டு இன்னிக்கு அவரைப் போய் சந்திச்சோம்... உங்கப்பா வோட சாயம் அப்போது தான் வெளுத்தது..."

தாமோதர் பல்வரிசை பளீரிடப் புன்னகைத்தான்.

"அவரைச் சொல்லி குத்தமில்லை மோனிஷா... அவர் கரெக்டாத்தான் ப்ரிடிஷன் பண்ணியிருக்கார். சில தசா புத்திகளையும்... ராசிநாதன்களையும் மாத்தி அமைச்சு என்னோட ஜாதகத்தைத் திருத்தி அவர்கிட்டே கொடுத்தது நான்தான்..."

"எ...என்னங்க சொல்றீங்க...? ஏன் அப்படி செஞ்சீங்க...?"

"சின்ன வயசிலிருந்தே அவர் கூடவே இருக்கிறதாலும்... அவர்கிட்டே இருக்கும் புத்தகங்களைப் படிச்சதாலேயும் எனக்கும் அஸ்ட்ராலஜியில் ஓரளவு எக்ஸ்பர்டைஸ் இருக்கு... இந்த நாலெட்டை உபயோகிச்சு உனக்கு அல்பாயுசுன்னு அவர் சொல்ற மாதிரி கட்டங்களை மாத்தி அமைச்சுட்டு திருத்தின ஜாதகத்தை அவர் கிட்டே கொடுத்தேன். பாவம் அப்பா திருத்தப்பட்ட ஜாதகத்தைப் பார்த்துட்டு அப்படிச் சொன்னார்..."

"ஏன் அப்படி செஞ்சீங்க...?"

"உன்னை ஏன் கிட்டே இருந்து அப்புறப்படுத்தணும்... அதுக்காகத்தான்..."

திடுக்கிட்டு அவனைப் பார்த்தாள் மோனிஷா.

திகில் நாவல் - 88

"தாமோதர்...? ஏன் மேல உயிரையே வெச்சிருக்கேன்னு நீங்க சொன்ன தெல்லாம்...?"

"நான் உயிரையே வெச்சிருந்தது அழகான உன் உடம்பு மேல...! ஆனா நீ அதை இழுத்து இழுத்துப் போர்த்திக்கிட்டு என்னை நெருங்கவே விடலை... வேற வழி... பாலீஷா உன்னை கட் பண்ணிடத் தீர்மானிச்சேன். அதுக்கான முதல் முயற்சியா திடீர்ன்னு என்னோட அம்மா அப்பாகிட்டே உன்னைக் கூட்டிட்டு போய் அறிமுகப்படுத்தி நேன்... அவங்க என்னை ஏத்துக்க மாட்டாங்கன்னு நினைச்சேன்... ஆனா நான் நினைச்சதுக்கு மாறா அவங்க என் விருப்புத்தை அக்செப்ட் பண்ணிகிட்டாங்க... நான் மனசுக்குள்ளே குழப்பமா போராட்டம் நடத்திட்டிருந்தப்போ நீயா ஜாதக விஷயத்தை எடுத்தே... என் கிட்டே உன்னோட ஹாரஸ்கோப்பைக்குடுத்து விடச் சொல்லி அப்பா சொன்னப்பவே என் மனசுக்குள்ளே திட்டம் உருவாயிடுச்சு... உனக்கு நிறைய கண்டங்கள் இருக்கு... அல்பாயுசுன்னு சொன்னது சொன்னபடி நடக்கும் பிரபல அஸ்ட்ராலஜிஸ்ட்டான என்னோட அப்பா மூலமா சொல்ல வெச்சு... அதுக்கப்புறம் உன்னை சமயம் பார்த்து பாருக்கும் சந்தேகம் வராம தீர்த்துக் கட்டிட முடிவு பண்ணினேன்..."

"த...தாமோதர்... என்னைக் கொலை பண்ண நீங்க திட்டம் போட்டிங்களா...?"

"என்ன ஆச்சர்யமாயிட்டியா... இல்லை அதிர்ச்சி ஆயிட்டியா...? நான் இதுவரைக்கும் தொடர் பெண்கள் எட்டு... சத்தமில்லாம ஓதுங்கிட்டா விட்டுடுவேன்... முரண்டு விடிக்கற ரகமா இருந்தா தீர்த்துக் கட்டக்கூடத் தயங்க மாட்டேன்... ஒரு சொத்து

திகில் நாவல் - 89

விவகாரத்தில் என்னை நம்ப வெச்சுக் கண்டத்தின்படி நீ இறந்துட்டே... எனக்கும் கழுத்தறுத்த ஜோதிங்கற பொண்ணை போன இந்தக் கொலைக்கும் எந்த சம்பந்தமும் வாரம்தான் தீர்த்துக் கட்டி துவம்சம் இல்லை... இப்படித்தான் எல்லாரும் முடிவு பண்ணினேன்... கொலை செஞ்சது... செய்வாங்க..."

யாருன்னு தெரியாம போலீஸ் திணறிட்டிருக்
காங்க... இதையெல்லாம் நான் ஏன்
சொல்லிட்டிருக்கேன்னு நினைக்கிறியா...?
இப்போ இந்த வீட்டில் வெச்சு தான் உன்னைத்
தீர்த்துக் கட்டப் போறேன்..."

"தாமோதர் வேண்டாம்... பல நாள்
திருடன் ஒரு நாள் பிடிபடுவான்..."

"இந்த திருடன் என்னிக்குமே பிடிபட
மாட்டான்... இப்போ கூட நான் கொச்சின்
இந்தார் எக்ஸ்பிரஸில் வராங்கல் நோக்கி
வந்துட்டிருக்கேன்... அப்படித்தான் ரெக்கார்டு
என்கிட்டே இருக்கு... அந்த ட்ரெயின் ஆந்திரா
பார்டரை தொட்டதும் நான் ஒரு சின்ன
ஸ்டேஷனில் ட்ரெயினை விட்டு இறங்கி
வந்துட்டேன்... டாக்சி பிடிச்சி இப்போ இங்கே
வந்து சேர்ந்திருக்கேன். இன்னிக்கு ராத்திரி
பத்து மணிக்குத்தான் ட்ரெயின் வராங்கல்
வந்து சேரும்... இப்போ உன்னைத் தீர்த்துக்
கட்டிட்டு நான் ரயில்வே
ஸ்டேஷனுக்குப் போயிடுவேன்... ராத்திரி
அந்த ட்ரெயின் வந்து சேர்ந்ததும்... அந்தப்
பயணிகளோட ஒண்ணா ஸ்டேஷனை விட்டு
வெளியேறி மறுபடியும் புதுசா வர்ற மாதிரி
இந்த இடத்துக்கு ஆட்டோ பிடிச்சு வருவேன்...
ஆட்டோ டிரைவரை லக்கேஜை எடுத்துக்
கிட்டு வீட்டுக்குள் வரச் சொல்லுவேன்...
உள்ளே நீ கொலையாகி கிடப்பே... நான்
கூச்சல் போடுவேன். நான் அப்போதுதான்
ட்ரெயினிலிருந்து வந்தேங்கறதுக்கு ட்ரெயின்மேல்
ரிசர்வேஷன் டிக்கெட்டும் ஆட்டோ முடியைக்
கொத்தாய் பற்றி யாரோ
டிரைவரும் சாட்சி... அப்பாவோட ஜோதி

கண்டத்தின்படி நீ இறந்துட்டே... எனக்கும்
இந்தக் கொலைக்கும் எந்த சம்பந்தமும்
இல்லை... இப்படித்தான் எல்லாரும் முடிவு
செய்வாங்க..."

மோனிஷாவின் விழிகளுக்குள் பயம்
ஊதுபத்திப் புகை மாதிரி பரவ ஆரம்பித்தது.

கண்கள் அலை பாய்ந்தன. கண்கள்
வருதுருத்தன.

சட்டென்று அடியெடுத்து வைத்து
தலை நோக்கி ஓட முற்பட்டாள். அந்தச்
சின்ன வீட்டின் குறைவான நீள அகலம்
தாமோதருக்கு சாதகமாய் இருந்தது.

இரண்டே எட்டில் அவளைப் பிடித்து
விட்டான்.

அவனின் முரட்டுப் பிடியில் மோனிஷா,
பின் மெல்லிய நரம்புகள் பிசகிக் கொள்ள
பலியில் துடித்தாள்.

இறுகிய முகத்துக்கு மாறியிருந்தாள்.

க்ளவுஸ் மாட்டியிருந்த கைகளில் ஒன்றை
அவள் கழுத்துக்குக் கொண்டு சென்றாள்.
அலற முற்பட்டவளின் வாயை இன்னொரு
கையால் அழுத்தினான்.

கழுத்தில் அவன் பிடி இறுகிக் கொண்
ருக்க மோனிஷாவுக்குள் பொறி கலங்கியது.
சுக்க குழாய் காற்றுக்கு ஏங்க - கண்கள்
மேலே சொருகிக் கொள்ள ஆரம்பித்தன.

தாமோதரின் பிடி மேலும் மேலும் இறுகிக்
காண்டே வந்த அந்த விநாடி - கப்கப்பென்று
ஸ்டீஸ் ஒலிகள்.

அவன் முதுகின் மேல் அழுத்தமாய் சில
கைகள் விழுந்தன.

முடியைக் கொத்தாய் பற்றி யாரோ
இன்னால் இழுத்தார்கள்.

தாமோதர் திடுக்கிட்டுத் திரும்ப -

ப்ரேம்நாத்தும், திவாரியும் ஆந்திர போலீஸ் பட்டாளத்தோடு அவனைச் சுற்றி வளைத்து நின்றிருந்தார்கள்.

மோனிஷாவை அவனிடமிருந்து விலக்கி தண்ணீர் தெளித்து முதலுதவி செய்தார் திவாரி.

ப்ரேம்நாத் இறுகிய குரலில் தாமோதரைப் பார்த்து வார்த்தைகளை வெளியிட ஆரம்பித்தார்.

“தாமோதர் ஜோதி கொலை முதற்வசதியில் குறைஞ்சு பொண்ணா இருந்தாலும் கொண்டு உன்னோட காதல் லீலைகள் உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னு எல்லாத்தையுமே நாங்க கண்டுபிடிச்சு அவன் சொன்னப்ப சந்தோஷமா தலையாட்டி டோம். நீ மோனிஷாவைப் பார்க்க வ்ரேன்னோம். ஆனா இவ்வளவு பெரிய பெண் தெரிஞ்சதுமே உஷாராயிட்டோம். க்ரிமினலிட்டதனாவும்... அயோக்கியனாகவும் இருக்கற மைண்டோட ஏதாவது செய்வேன்னு ஊகிச்சு இருத்தன் எங்க மகனா இருக்கவே வாய்ப் நாங்க ஃப்ளைட் பிடிச்ச இங்கே வந்ததில்லை... அவனை நாங்க முழுசா தலை சேர்ந்தோம்...”

அவன் பேசத் திராணி இல்லாமலிவறுமையா இருக்கு... அந்த இடத்தை போலீசின் பிடியில் நின்றிருந்தான்.

கார் ஹார்ன் சத்தம் கேட்டு ஹரிண மோனிஷா திகைப்பின் உச்சத்துக்குப் வெளியே எட்டிப் பார்த்தான்.

மருதாசலமும், சிவகாமியும் வந்த சிவகாமி ஆமோதித்தாள். கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் திகைப்பு “ஆமா மோனிஷா... எங்க மகனா அடாப்ட் பரபரப்புமாய் மோனிஷாவைக் கூப்பிட்டாள். ண்ணிக்கணும்ன்னு ரெண்டு பேருமே முடிவு

முன்னறைக்கு வந்த மோனிஷா அவர்க ண்ணியிருக்கோம். உன்னோட சம்மதத்தைத் இருவரையும் பார்த்ததும் - திகைப்பித் தரிஞ்சிக்கணும்ன்னுதான் இங்கே வந்திருக் நனைந்தபடி வரவேற்றாள். காம்... உனக்கு சம்மதம்தானே...”

“வ...வாங்க அங்க்கிள்... வாங் அவர்கள் தந்த சந்தோஷ அதிர்ச்சியில் அத்தே...”

மடக்கு நாற்காலிகளை விரித்தனந்த விழிகளோடு நின்று கொண்டிருந் போட்டாள்.

“உக்காருங்க... தாமோதரைப் போய் பார்த்திங்களா...? அவர் எப்படி இருக்கார்...?”

திகில் நாவல் - 92

“தாமோதரா...? யார் அது...?”

மருதாசலம் திருப்பிக் கேட்க - அவள் திகைப்பின் சதவீதம் அதிகரிக்க அவரைப் பார்த்தாள்.

“அ...அங்கிள்... என்ன சொல்றீங்க...”

“ஆமாம்மா... அவனுக்குப் பின்னால் இப்படி ஒரு நிழல் இருக்கும்ன்னு நாங்க கனவிலும் நினைக்கலை... அவன் கேட்டதை யெல்லாம் கொடுத்தோம்... அவனோட நியாமான விருப்பங்கள் எதையும் நாங்க தட்டிக் கழிக்கவே இல்லை... அதனால்தான்

முழுகிட்டோம்... ஆனா எங்க வீடு ரிப்பறதுக்கு நீ வேணும்...”

மோனிஷா திகைப்பின் உச்சத்துக்குப் போய் அவர்களைப் பார்த்தாள்.

சிவகாமி ஆமோதித்தாள்.

“ஆமா மோனிஷா... எங்க மகனா அடாப்ட் ண்ணிக்கணும்ன்னு ரெண்டு பேருமே முடிவு ண்ணியிருக்கோம். உன்னோட சம்மதத்தைத் தரிஞ்சிக்கணும்ன்னுதான் இங்கே வந்திருக் காம்... உனக்கு சம்மதம்தானே...”

அவர்கள் தந்த சந்தோஷ அதிர்ச்சியில் பார்த்தைகளைப் பேச முடியாமல் கண்ணீரில் ள்ள மோனிஷா.

(முடிந்தது)

திகில் நாவல் - 93